

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Εἶνε νύχτα ψιλά τ' ἀσημένιο φεγγάρι
ἀσημώνει τὸ κύμα σ' τὴν ἄμμο σὰν σπῆ·
ναύτης ὠμορφος, λάμνοντας
ψάλλει μὲ χάρι
καὶ τὸν πόνο του λέει
σ' αὐτὴ π' ἀγαπᾷ.

—Τ' οὐρανοῦ δίχως σύννεφα
εἶδα τὸ δῶμα,
σὰν ἐσεὶ νὰ μοῦ ρίχνη
ματιές γελασταίς·
ξίφνου ὅλο φουρτούνιασε,
ἄλλαξε χοῶμα,
μὰ δὲν σκιάζουν ποτὲ
τὸ δελφίνι βρονταίς.

Σὰν καὶ σένα γλυκά
μοῦ γελοῦσε τὸ κύμα,
κ' ἡ βαροῦλα μου εἶδα
νὰ φεύγη τρελλή·
ξίφνον τᾶπιστο μαῦρο
μοῦ ἀνοίξε μνημα·
μὰ φτερούγιασα τοῦτο
σὰν νάμουν πουλί.

Σ' τῆς ἀγάπης μονάχα
φοβοῦμαι τὸ κύμα
σὰν δειλὸς ὅπου βλέπη
φορτοῦνα πολλή·

ἂν αὐτὸ μὲ προδώσῃ μ' ἀνοίγει τὸ μνημα.
"Αχ! ἐδῶ δὲν φτερώνει θαλάσσης πουλί.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ